

בלה ואני

במשך המלחמה כשהיינו בהכשרה באנגליה, הייתה תחלופה של החניכים בין ההכשרות, שם פגשתי את בלה לראשונה. הזיכרון הכי רחוק שיש לי מאיתנו, זה כשעלינו ארצה ב-1948 אריה ואני, שלום ובלה. כבר היו לנו אז ילדים. לנו היה את רותי, לשלום ובלה היה את זאבי.

בלה הייתה בחורה מאוד יפה, מאוד מאוד נחמדה והתחברנו. בעליה לארץ, התנועה שלחה קודם את הרווקים, חלקם מהוותיקים של כפר הנשיא. ואנחנו המשפחות, עלינו אחרי הוותיקים הראשונים. מאנגליה נסענו לצרפת, כאילו "לחופשה". משם התנועה שלחה אותנו ארצה, שבע משפחות עם ילדים. במרסיי עצרו אותנו ושהינו במחנה פליטים שם מספר שבועות. במרסיי היינו הרבה זמן יחד, בלה ואני. אולי שם בעצם החלה החברות שלנו ממש. ואז יום אחד באו והודיעו לנו שהאנייה 'קדמה' מוכנה עבורנו ואיתה הגענו לארץ ישראל. זה כבר היה אחרי קום המדינה. כשהגענו ארצה, נשלחנו ארבעתנו, בלה ושלום, אריה ואני והילדים שלנו, מיד לחדרה. בשנות ה-50, (ב-51 אני חושבת), שוב שלום ובלה כבר עם 2 ילדים, עם זאבי וטוטסי. אנחנו עם רותי וזאבי, נשלחנו (חזרנו) לאנגליה לשליחות. בלונדון בלה ואני חידשנו את ההיכרות שלנו, נפגשנו, ביקרנו אחת אצל השנייה, בזוגות או בנפרד. ונפגשנו בערבים של התנועה.

שם שוב בילינו אולי הכי הרבה זמן ביחד.

שנות ה-60 חזרנו שתי המשפחות לכפר הנשיא ושוב היינו בקשר כי הילדים שלנו, זאבי וטוטסי היו בכיתת צבי. הפעם היה לנו קשר בין אימהות. אימהות לילדים באותה כיתה.

בלה ושלום עזבו וחזרו לקיבוץ ועזבו. וכשבלה חזרה לקיבוץ לבדה, כמו בן חודש הקשר בינו.

לאט לאט קבוצת הוותיקים התחילה להתדלדל, והקירבה בין כל הוותיקים שנשארו התהדקה, וכמו כן החברות בינינו חזרה.

כשבלה נכנסה לבית יונתן, אריה נכנס קצת אחריה, שוב נפגשנו,
דיברנו והעלנו זיכרונות.

עצוב היה לי לשמוע שבלה נפטרה אחרי הכול – 75 שנה של היכרות.
וכמה עוד נותרנו.

אני שולחת ניחומים לכם, זאבי טוטסי ומרקי. שלא תדעו עוד צער.
אהבתי את אמא שלכם מאוד. היא היתה תמיד, אישה יפה ונחמדה.
וידעה להיות חברה טובה.

יהי זכרה ברוך. לעולמי עולמים.

ג'וליה ניצן

